

нята. Бѣли зѣби посрѣдъ опушено лице се подаватъ и съ охота поглѣщатъ черния и коравъ хлѣбъ.

И тогава Славейковъ усѣтилъ, каква голѣма сила е труда и колко той е необходимъ за човѣка. До чуковетъ той държалъ на лавицата въ работилницата своитѣ книги: граматика, пѣснопойка, история, география. И чукалъ, и челъ въ свободното си врѣме. Така прѣкаралъ една година. Ала сърдцето му за друго теглило и той трѣгналъ пакъ да дири мѣсто за учителъ или за ученикъ.

Петко три пѣти си мѣнявалъ прѣзимето. Най-първо се пишелъ и наричалъ Петко Рачевъ, сетнѣ поискалъ да си тури прѣкоръ, та се нарекълъ **Петко Р. Мѣдникаровъ**. Баща му, както казахме, билъ бакърджия (мѣдникарь), та за това синътъ намислилъ да се нарича Мѣдникаровъ. Ала още по-сетнѣ и този прѣкоръ не му се харесалъ. Майка му се казвала по бащиното ѳ име Бюлбюлова. Бюлбюлъ е турска дума, на бѣлгарски ще рече **славей**. Това много се харесало на Петка, защото той обичалъ да пѣе, както пѣе славея, та почналъ да се нарича **Петко Р. Славейковъ**. Това негово име има голѣма ерѣзка съ дарбата му да съчинява пѣсни, стихотворения и да пѣе. За туй първитѣ му съчинения сж „Първа пѣснопойка“ и „Басненикъ“. По-сетнѣ написалъ „Славейче“, „Веселушка“. „Смѣсна китка“ и разни други сбирки.

П. Р. Славейковъ учителъ въ Трѣвна.

Къмъ 1850 година Славейковъ станалъ учителъ въ Трѣвна. Търновскиятъ владика пакъ се опиталъ да го изпѣди, но добритѣ чорбаджии и попове го